

Radu Aldulescu, invitatul nostru de miercuri, 26 noiembrie, este un autor atipic. Retras, scump la vorbă, luminat de lumi lăuntrice în timiditatea și rezerva sa și dedicat în exclusivitate scrisului, el este o prezență rară în public, preferând să-și exprime ideile, sentimentele și viziunile în cărțile sale foarte speciale, care îmbină într-un mod unic o realitate românească în tonuri mai degrabă sângerii cu metafora, parabola și imaginația apocaliptică prin care autorul își construiește lumile fantastice atât de personale.

Adebutat în 1993 cu romanul *Sonata pentru acordeon*, pentru care a primit Premiul Uniunii Scriitorilor din România. A mai publicat romanele: *Îngerul încălecat*, *Istoria eroilor unui ținut de verdeață și răcoare*, *Proorocii Ierusalimului*, *Mirii nemuririi*, *Ana Maria și îngerii și Cronicile genocidului*—premiul pentru cel mai bun roman românesc acordat în cadrul Colocviilor Romanului Românesc Contemporan, editia a VI-a. A scris scenariul filmului *Terminus Paradis* (regizat de Lucian Pintilie), care a obținut Marele Premiu al Juriului la Festivalul de la Veneția.

Un rebel mocnit, vociferant în surdină și niciodată în fața altui public decât a aceluia din cărți, Radu Aldulescu a îmbrățișat, resemnat, singurul crez literar în care se recunoaște, dincolo de modele, mode și canoane—acela de a scrie bine—urmând o disciplină strictă care îi ordonează zilele prin cadența mașinii de scris.

"Încerc să exist prin ceea ce fac, în pofida politicilor literare autohtone care au pervertit canonul valoric, au distrus practic literatura și statutul scriitorului." Ca un îndrăgostit de lumi fabuloase ce se găsește, nu e de mirare că îi plac realiștii magici sud-americieni, precum Mario Vargas Llosa sau Gabriel Garcia Marquez, dar și mai cinicii și foarte finii observatori ai realităților cotidiene, precum Philip Roth sau John Steinbeck. Cu toate acestea, în cadrul discuției noastre, Radu Aldulescu promite să ne citească dintr-un autor la fel de atipic ca și el și poate nu primul cu care l-ați fi asociat, judecând după scriitură, nimeni altul decât Haruki Murakami. Dintre români, O. Nimigean, Octavian Soviany sau Nichita Stănescu se află printre preferații săi, iar dacă în materie de filme, gusturile sale clasice merg de la Fellini și Bergman la Radu Mihăileanu și Mircea Daneliuc, la capitolul muzică veți fi surprinși de latura sa sentimentală și melancolică, în virtutea căreia îi ascultă pe Nicu Alifantis, dar și pe Ion Dolănescu sau Gabi Luncă.

"N-am facebook, n-am câine, n-am pisică, n-am frigider, n-am televizor, am bicicletă (luată din Premiul Augustin Frățilă pentru cel mai bun roman al anului 2012 pentru "Cronicile genocidului"). Locuiesc într-un birou. N-am facultate, nu mi-a plăcut cartea", spune autorul, cu umor și zâmbetul acela puțin șui și pișicher în spatele căruia se ascund toți marii timizi a căror muniție în fața lumii rămâne țăcănitul mitraliat al mașinii de scris. O mașină pe care o schimbă des, pentru că se uzează...de la atâta scris.

Cum coexistă Bergman, Roth, Murakami și Maria Ciobanu în lumea lui Radu Aldulescu și care este cheia lumilor descrise în romanele sale? Veniți și întrebați-l direct pe scriitor, care va răspunde și întrebărilor noastre și întrebărilor publicului, dintre care cea dintâi rămâne, ca de fiecare dată de-acum încolo, chiar titlul evenimentului nostru: „Ce mai faci, scriitorule?”

Pentru că e clar, lui Radu Aldulescu îi plac cărțile și pentru că nouă ne plac cărțile lui, vă așteptăm miercuri, 26 noiembrie, de la ora 19, în Cafeneaua Cărturești Verona, la o discuție

despre literatura, viața, cărțile și lumile unui scriitor dintre cei rari. Și mari. Și rari și mari.
Spuneți-vă asta în gând de mai multe ori și dați fuga, noi vă așteptăm.